

Első fejezet

ROHADTUL NINCS SZERENCSÉM a droidvezérelt szállítókkal. Az első minden hátsó szándék nélkül engedte, hogy az összegyűjtött médiatartalmaimért cserébe potyázzak rajta, és anyyira a működési feladatára összpontosított, hogy nagyjából csak annyit beszélünk, amennyire számítani lehet egy szállítódroidnál. Az út során nem volt más, csak én meg a médiatáram, pont úgy, ahogy szeretem. Elkapattott, és már azt hittem, valamennyi droidszállító ilyen.

Aztán jött a Köcsög Kutató Szállító. KÖX hivatalos megnevezése mélyűri kutatójármű volt. Kapcsolatunk különböző pontjain megfenyegetett, hogy megöl, együtt nézte velem a kedvenc sorozataimat, átalakította a testi konfigurációm, remek harcászati támogatást nyújtott, rábeszél, hogy adjam ki magam módosított emberként biztonsági tanácsadónak, megmentette az ügyfeleim életét, és összetakarított utánam, miután kénytelen voltam megölni néhány embert. (Rossz emberek voltak.) Nagyon hiányzott.

Aztán jött ez a szállító.

Ez is droidvezérelt jármű volt, személyzet nélkül, viszont utasokat szállított, jobbra határozott idejű munkaszerződés

szerint átszállóállomásra tartó vagy onnan érkező, alacsony, illetve középfokú képesítésű gépközlekedőket, embereket és módosított embereket. Az én szempontomból nem tűnt eszményi helyzetnek, de ez volt az egyetlen szállító jármű, amelyik a megfelelő irányba tartott.

Mint általában a droidvezérelt szállítók – KÖX-öt leszámítva –, ez is képekkel kommunikált, és a tárolt médaitartalmaimért cserébe engedett a fedélzetére. Tekintettel arra, hogy a rakományjegyzéket meg lehetett tekinteni a szállító adatfolyamában, és így azt a többi utas is elérhette, azt kértem tőle, arra az esetre, ha valaki esetleg ellenőrizné, az út idejére tegyen bele engem is a felsorolásba. Az utaslista adatlapján megadtak egy mezőt a foglalkozásnak, és én pillanatnyi gyengeségemben azt mondtam, biztonsági tanácsadó vagyok.

A szállító úgy döntött, fedélzeti biztonsági szakemberként használhat fel, és elkezdett értesítéseket küldeni az utasok közötti problémákról, én meg annyira hülye voltam, hogy foglalkozni kezdtem velük. Magam sem tudom, miért. Talán mert eleve hasonló feladatra hoztak létre, és bizonyára bele van kódolva a szerves alkotórészeim DNS-ébe. (Lennie kellene egy olyan hibäuzenetnek, hogy „megkaptam ugyan a kérését, de úgy döntöttem, nem törődöm vele”.)

Az elején még elég könnyen ment. („Ha megint zaklatod a hölgyet, egyesével töröm el a csontokat a kezében, aztán a karokban. Nagyjából egy óra kell hozzá.”) Aztán bonyolódni kezdett a helyzet, ahogy azok az utasok is összekaptak, akik

kedvelték egymást. Sok időt (értékes időt, amikor olvashattam/nézhettem volna az elmentett szórakoztató médiatartalmaimat) töltöttem azzal, hogy olyan vitákban hozzak döntéseket, amelyeket pont leszartam.

Az út utolsó ciklusában jártunk épp, és eddig valahogy sikerült mindenkinek életben maradnia, én meg az étkezőbe tartottam, hogy véget vessek egy újabb verekedésnek, amiben ostoba emberek akaszkodtak össze.

A szállító ugyan nem rendelkezett drónokkal, volt viszont néhány biztonsági kamerája, úgyhogy még oldalra sem siklott az ajtó, én már tudtam, ki hol helyezkedik el az étkezde területén. Határozott léptekkel átvágtam a helyiségen keresztül a kiáltozó emberek, felborított asztalok és székek útvesztőjén, és a két küzdő fél közé léptem. Az egyikük korábban fegyvergyanánt fölkapott egy evőeszközt, amit most egyetlen óvatos, cseppet sem ujjletépős csavarintással elvettem tőle.

Azt hihetnénk, hogy ha beront az, akit biztonsági tanácsadóként ismernek, és lefegyverzi az egyiküket, akkor a többi megáll és átértékeli ezt az új helyzetet, de nagyobbat nem is tévedhetnénk. Hátrahőköltek ugyan, ám közben még mindig egymást gyalázták. A helyiségben tartózkodó többi ember abbahagyta a két küzdő fél szidalmazását, helyette inkább velem kezdtek el ordítozni, mindannyian nagyobb hangerőre kapcsolva igyekeztek előadni a történetek különféle változatait.

– Kuss! – kiáltottam.

(Ha biztonsági tanácsadóként dolgozó módosított embernek adjuk ki magunkat, és nem áruljuk el, hogy konstrukt Bizt-Egységek vagyunk, annak megvan az a haszna, hogy rá lehet szólni az emberekre, hogy duguljanak el.)

Mindenki elhallgatott.

Aztán Ayres még mindig zihálva megszólalt:

– Rin úr mintha azt mondta volna, hogy nem akar megint feljönni ide...

A másik, Elbik, színpadiasan gesztikulált.

– Tanácsadó úr azt mondta, hogy...

Habár a RaviHyralon Edenként mutatkoztam be, arra kértem a szállítót, hogy Rinként szerepeljek a rakományjegyzékben. Eléggé biztos voltam benne, hogy a RaviHyrál átszállóállomás biztonságjainak nincs okuk összekapcsolni az Eden nevet az egyik magánsiklón történt váratlan halálesetekkel, de még ha lenne is, akkor sem látnak neki megkeresni senkit az illetékességi területükön kívül, hacsak nem szerződött feladatként. Ezzel együtt az tűnt a legokosabbnak, ha megváltoztatom a nevem.

A többség kezdett előbújni az asztalokból meg székekből hevenyészett barikádjaik mögül – mindenki igyekezett bekapcsolódni, és újrakezdődött a mutogatás meg a kiabálás. Jellemző. (Ha nem lettek volna a szórakoztató csatornák adatfolyamából letöltött műsorok, akár azt is hihettem volna, hogy az emberek többsége kizárólag mutogatással és ordibálással tud kommunikálni.)

Az utazás hivatalosan huszonhat cikluson át tartott, ám számomra legalább kétszázharmincnek tűnt. Próbáltam elterelni a figyelmüket: bemásoltam az összes vizuális médiatartalmam a szállító utasok számára hozzáférhető rendszerébe, hogy bármelyik kijelzőfelületen futtatható legyen, amivel legalább a sírás mértéke a lehető legkisebbre csökkent (gyerekeknél és felnőtteknél egyaránt). Az is igaz, hogy jelentősen visszaesett a verekedések száma azután, hogy először préseltem valakit fél kézzel a falhoz, és egyértelmű szabályokat állítottam fel. (Első szabály: senki nem nyúl Rin biztonsági tanácsadóhoz.) De még így is jobbra tehetetlenül álltam ott és hallgattam a problémáikat meg az egymással, illetve a különböző vállalatokkal, és úgy általában a létezéssel kapcsolatos sérelmeiket – melyiküket ki mikor hogyan cseszte át (na ja, nekem mondják?). Tiszta kínszenvedés volt.

Ma viszont azt feleltem:

– Nem érdekel.

Erre mindenki újra elhallgatott.

– Legrosszabb esetben van még hat óránk a szállító dokkolásáig – folytattam. – Azután azt csináltok egymással, amit csak akartok.

Nem vált be: még mindig muszáj volt elmesélniük, miért is tört ki ez a legutóbbi verekedés. (Nem emlékszem rá; amint kijutottam a helyiségből, azonnal töröltem a memóriából.)

Csupa bosszantó és teljesen alkalmatlan ember volt, de nem akartam megölni egyiket se. Na jó, talán egy kicsit.

A BiztEgységek dolga megvédeni az ügyfeleiket mindentől, ami ártani akar nekik, vagy esetleg végezni akar velük, továbbá szelíd eszközökkel meggátolni, hogy megöljék, megsebesítsék stb. egymást. Az ok, amiért próbálták megölni, megnyomorítani stb. egymást, nem a BiztEgység problémája volt – ezzel az emberek felügyelőjének kellett foglalkoznia. (Vagy szándékosan tudomást sem vennie róla, mígnem az egész projekt egyetlen óriási szarbombává nem dagadt, miközben a kedves BiztEgységük édes megkönnyebbülésért fohászzkodott, mint például egy robbanásszerű légnyomásvesztésből eredő tömegbaleset. Na nem mintha saját tapasztalatból beszélnék.)

Viszont itt, a szállítón, csak én voltam, felügyelő sehol. Ráadásul tudtam, hová tartanak, és ők is tudták, hová tartanak, még ha úgy is tettek, mintha minden ingerültségüket és frusztrációjukat az okozta volna, hogy Vinigo vagy Eva elvett még egy csomaggal a mesterséges gyümölcsből. Úgyhogy figyelmesen hallgattam őket, és úgy tettem, mintha jelentős vizsgálatokat folytatnék például olyan esetekben, hogy ki hagyott csip-szeszacskót az étkezde mosdójának lefolyójában.

Valami fostalicska világon lévő munkatelepre tartottak. Ayres elmondta, hogy jó húsz évre eladták a munkaerejüket, a végén nagy kifizetéssel. Tisztában volt vele, mennyire borzalmas ez a megállapodás, de még mindig ez számított a legjobb lehetőségüknek: a munkaszerződés tartalmazta a szállást, viszont százalékot vontak le minden egyébért, például a meg-

evett ételért, az energiahasználatért és az orvosi ellátásért, beleértve a megelőző jellegűt is.

(Igen, tudom. Ratthi azt mondta, hogy a konstruktok használata rabszolgatartás, de nekem legalább nem kellett fizetnem a cégnek a javításomért, a karbantartásomért, a lőszerért és a páncélért. Persze senki nem kérdezte, akarok-e BiztEgység lenni, de ez egy egészen más metafora.)

(Megjegyzés önmagamnak: nézz utána a metafora meghatározásának!)

Megkérdeztem Ayrest, vajon a húsz évet a bolygó naptára, a bolygót karbantartó vállalat bejegyzett naptára, esetleg a Céges Perem ajánlott szabványa alapján számolják-e? Nem tudta, és nem is értette, hogy ez miért fontos.

Na igen, pontosan emiatt igyekeztem, hogy ne kötődjek egyikükhöz se.

Ha választhattam volna, soha nem kerülök erre a szállítóra, de kizárólag ez ment arra az átszállóállomásra, amelyik összeköttetést biztosított a következő úti célom felé. Egy Milu nevű helyre igyekeztem eljutni, ami a Céges Perem területén kívül helyezkedett el.

Ezt azután döntöttem el, hogy elhagytam RaviHyralt. Az elején gyorsnak kellett lennem, és a lehető legtávolabb kerülni az állomástól (lásd feljebb: meggyilkolt emberek). Fölszálltam az első barátságos teherszállítóra, és hétciklusos utazás után leszálltam egy zsúfolt csomóponton. Jól alakult, mert a tömegben nem jelentett gondot eltűnni, és rosszul is, mert körülöt-

tem mindenütt emberek és módosított emberek nyüzsögtek, akik engem bámultak, és ez maga volt a pokol. (Miután találkoztam Ayresszel meg a többiekkel, nyilván változott a képem arról, mit neveztek pokolnak.)

Továbbá hiányzott KÖX, sőt még Tapan, Maro és Rami is. Ha már embereknek kellett gondját viselni, jobb a kis puhákról gondoskodni, akik kedvesek, és nagyszerűnek tartanak téged, mert nem engedted, hogy végezzenek velük. (Engem inkább azért kedveltek, mert módosított embernek hittek, de hát nem lehet minden tökéletes.)

RaviHyal után úgy döntöttem, nem pöcsölök tovább, hanem elhúzóok a Céges Peremről, de így is meg kellett terveznem az utamat. A szállítón nem lehetett hozzáférni a szükséges mentrendekhez és adatfolyamokhoz, viszont most, miután megérkeztünk, előntöttek az infók, úgyhogy beletelt némi időbe, mire átfutottam mindent. Ráadásul huszonnégy percet töltöttem ezen a csomóponton, és máris kétségbeesetten vágytam némi nyugalomra. Ezért aztán behúzódtam egy gépesített átmeneti szállást szolgáltató központba, és az újdonsült valutafedezetű kártyámon lévő összeg egy részét arra használtam, hogy kifizessek egy egyszemélyes pihenőkapszulát. Épp csak akkora volt, hogy befeküdhessenek a hátizsákommal együtt, de pont eléggé hasonlított egy szállítóládára ahhoz, hogy nagyjából kényelembe helyezhessem magam. Rengeteg időt töltöttem el remekül, egymagamban szállítóládákban fekve, amikor teher szállítmányként fuvaroztak a szerződés szerinti felhasználók-

hoz. Úgy véltem, egy embernek eléggé fáradtnak kell lennie ahhoz, hogy őrjögés helyett pihenni tudjon egy ilyen helyen.

Miután kényelembe helyeztem magam, átnéztem az állomás adatfolyamait a DeltAlapról és a SzürKriszről szóló új keletű hírcsomagok után. Szinte azonnal rábukkantam az aktuális beszámolókra. Zajlottak a perek, folytak a meghallgatások és így tovább. Nem tűnt úgy, hogy sok minden változott, amióta elhagytam RaviHyralt, és ez bosszantott. Még mindig nem került elő az az idegesítő BiztEgység, amiről senki nem akart beszélni, úgyhogy hurrá. Nem lehetett megállapítani, vajon az újságírók úgy gondolták-e, hogy valaki rejteget. Úgy festett, mintha nem szívesen találgattak volna azt illetően, vajon elkószáltam-e esetleg egyedül. Aztán belebotlottam egy interjúba dr. Menszával, amit hat ciklussal ezelőtt készítettek.

Nem számítottam rá, hogy ilyen jó lesz újra látni. Növeltem a nagyításon, hogy jobban szemügyre vehessem, és megállapítottam, hogy fáradtnak tűnik. A felvétel háttéréből nem sikerült rájönnöm, hol készült, és ez az interjú tartalmának gyors áttekintéséből sem derült ki. Bízam benne, hogy már a Megóváson volt – ha még mindig a SzabadKereskedelmi Kikötőn tartózkodott, akkor remélhetőleg mostanára szerződtek egy tisztességes biztonsági szolgáltatóval. Bár, ha arra gondolok, hogyan is érez a BiztEgységekkel kapcsolatban (az egész „rabszolgatartás” dologra), akkor kétséges, hogy megtette. Nem volt az adatfolyamomban a MedRendszer, de még így is észrevettem, mennyire szürke a szeme körül a bőr, amely már idült alváshiányra utalt.

Kicsit úgy majdhogynem büntudatot éreztem. Valami nem volt rendjén, és csak remélni tudtam, hogy nem velem. Nem ő tehetett arról, hogy elszöktem, és bíztam benne, hogy nem próbálták meg az ő nyakába varrni, hogy, szóval, szabadjára engedett egy tömeggyilkosi múlttal rendelkező elszabadult BiztEgyéget a gyanútlan emberek közé. Tény, hogy eszébe se jutott ilyesmi – el akart vinni engem a Megóvásra, ahol, mit tudom én, civilizált, vagy oktatott volna, vagy valami hasonló. A részletekkel nem voltam tisztában, kivéve azt az egyetlen dolgot, hogy a Megóváson egyáltalán nincs szükség BiztEgységekre, továbbá a BiztEgység szabadságát úgy képzelték el, hogy lenne egy emberi „öröm”. (Máshol ezt egyszerűen tulajdonosnak nevezték.)

Újra megnéztem a tartalmat. A hírügynökségek SzürKriszre vonatkozó vizsgálata újabb olyan eseteket tárt fel, amelyek alapján a DeltAlap elleni támadás nem annyira elhajlásnak, hanem inkább a szokásos ügymenetnek számított. (A döbbenet kiült az arcomra.) A SzürKrisz már jó ideje gyűjtögette a homályos szerződésekkkel és különböző helyszínekre vonatkozó kizárólagos megállapodásokkal kapcsolatos panaszokat, beleértve egy lehetséges terraformálási eljárást is a Céges Peremen kívül, amelyet, senki nem tudta megmondani, miért, de félbehagytak. Ok nélkül szétcseszni egy bolygót, vagy akár csak egy bolygó egy részét elég nagy durranás volt, és meglepett, hogy megúszták. Na jó, nem, nem lepett meg.

Az újságíró ez utóbbi esetről kérdezte dr. Menszát.

– A SzürKriszszel kapcsolatos tapasztalataim kapcsán arra kívánom buzdítani a Megóvási Tanácsot, hogy csatlakozzon a milui helyzet kivizsgálására vonatkozó hivatalos felszólításhoz. A kudarcba fulladt terraformálási kísérlet mind az erőforrások, mind a bolygó természetes felszínének súlyos pazarlása, és a SzürKrisz mind ez ideig nem volt hajlandó magyarázatot adni tetteire.

Az újságíró infócsíkot linkelt be Mensza kijelentése alá: a hozzáfűzött szöveg szerint valami kis cég a Céges Peremen kívül nemrégiben igénykeresetet nyújtott be a SzürKrisz félbehagyott terraformálási projektjére. Telepítettek egy automatizált vonósugártelepet, nehogy az elhagyatott terraformáló létesítmény széthulljon a légkörben, és a terveik szerint hamarosan hozzákezdenek majd a körülmények felméréséhez. Ezután meglehetősen színpadiassá vált a megjegyzés hangvétele, ahogy azt firtatta, mit is találhat majd a helyszínen a felmérést végző csapat.

Csak hevertem a kapszulában, csapongtam az adatfolyamok és menetrendek között, és arra jutottam, hogy szerintem tudom, mit talál majd a felmérést végző csapat.

Pontosan azért jöhettek-mehettek szabadon, és dr. Mensza miatt szerepelt a hírekben, mert a SzürKrisz készen állt végezni egy egész csapat mit sem sejtő kutatóval csak azért, hogy kizárólagos hozzáférése legyen egy értelmes földönkívüli faj civilizációjának maradványaihoz, a mi felderítési területünk talajában megmaradt leletei, ásványi és talán biológiai nyomai-

hoz. Most már jóval többet tudtam az egésztől – végighallgattam Tapant és a többieket a különleges mesterséges anyagok azonosításához használt rendszerükről, sőt még egy könyvet is letöltöttem a témáról, majd a sorozataim epizódjai között el is olvastam. Tonnában volt csak mérhető, mennyi megállapodás létezett a Céges Peremen belüli és azon kívül eső politikai és vállalati szereplők között a földönkívüli-maradványok kapcsán. Lényegében egy halom különleges igazolás nélkül meg sem lett volna szabad érinteni őket, de még azokkal se nagyon.

Amikor elhagytam a SzabadKereskedelmi Kikötőt, abból indultam ki, hogy a SzürKrisz akadálytalan hozzáférést akart ezekhez. Feltehetően létrehozott volna egy bányatelepet, kolóniát, vagy valami más nagyszabású projektbe kezdett volna, hogy ez legyen a fedőtörténet, amíg feltárják és megvizsgálják a maradványokat.

Mi a helyzet tehát azzal, ha a Milun lévő terraformáló létesítmény csupán egy jól sikerült fedővállalkozás, amely leple alatt földönkívüli-maradványokat, különleges mesterséges anyagokat, vagy éppen mindkettőt összegyűjthettek vagy kibányászhattak? A SzürKrisz mostanára befejezte ott a tevékenységét, és eljátszotta, hogy feladta a terraformálást, amely valójában soha nem is zajlott ott. Az elhagyatott létesítmény idővel szétesik majd a légkörben, és a bizonyíték ezzel meg is semmisült.

Ha dr. Mensza képes lesz ezt alátámasztani, akkor egészen érdekesen alakulhat a SzürKrisz elleni vizsgálat folytatása. Talán annyira, hogy az újságírók meg is feledkeznek az elkóbo-

rolt BiztEgységről. Dr. Menszának pedig egy ponton túl már semmi dolga nem lenne a SzabadKereskedelmi Kikötőben, és visszatérhetne Megóvásra, ahol biztonságban lenne, nekem pedig nem kellene többé aggódnom miatta.

Úgy véltem, nem lehet nehéz bizonyítékokat szerezni. Az emberek mindig azt képzelik, gondoskodtak a nyomaik eltakarításáról, letörölték az adatokat stb, de többnyire tévednek ebben. Így aztán... talán nekem kéne megoldani ezt. Elmehetnék a Milura, összeszednék minden ott található adatot, aztán elküldeném dr. Menszának, akár oda, ahol tartózkodik éppen a SzabadKereskedelmi Kikötőben, akár az otthonába, a Megóváson.

Újra elővettem a csomópont adatfolyamát, és megváltoztattam a keresési kulcsszavakat, hogy feldobja a Miluba tartó szállítókat, azonban az átszállóállomás nyilvános menetrendjében nem volt semmi. Kibővítettem a keresést, ellenőriztem a kapcsolódó átszállóállomásokat is. Csak egy régi, negyven ciklussal ezelőtti fuvarozási ajánlást találtam: a hírek szerint a terraformáló létesítményt feladott projektnek nyilvánították, miután a helyi átszállóállomás huzamosabb ideig tartó inaktivitást állapított meg. A hír szerint a Céges Perem szélén található VanRattonból induló járat kivételével megszűnik a teherszállítás a Milu irányába. A VanRattonból Miluba tartó szállítókról semmilyen frissebb értesülést nem sikerült szerezni, csak néhány homályos beszámolót arról, hogy egy részük valamikor még üzemelt.

Előfordulhatott, hogy saját hajó híján képtelen lettem volna eljutni a Milura, márpedig erről szó sem lehetett. Van egy tanulási modulom szökkenőkre és egyéb bolygólégkörön belüli repülő járművekre, de siklókra, szállítókra vagy hasonlókra semmi. Lopnom kellene egy hajót meg hozzá egy droidpilótát, ami még nekem is túlságosan feladná a leckét.

Viszont a VanRatton volt a Céges Peremen kívüli területekre induló szállítók első számú csomópontja, ahonnan több száz úti cél közül válogathattam. Vagyis ha a Miluval kapcsolatos terv végül mégsem jön be, az út akkor sem lesz hiábavaló.

A következő VanRattonba tartó járat a címkéje szerint teher- és személyszállító volt – szóval így kerültem össze Ayresszal meg a munkaszerződéssel kötelezett idiótáinak gyülekezetével.

Miután véget vettem a legutóbbi verekedésnek az étkezdében, és igyekeztem lezárni rövid ideig tartó pályafutásomat mint kétségbeesett emberekkel foglalkozó kapcsolati terápiás tanácsadó, behúzódtam a priccsemre. Amikor átértünk a féregjáraton és elkezdtük megközelíteni VanRattont, bekapcsolódtam az állomás adatfolyamába.

Amint lehetett, átnéztem a menetrendeket, illetve kerestem a lehetőséget, hogy új médiafájlokat tölthessek le. A legutóbbi új sorozat, amit nézni kezdtem, jól indult, de aztán bosszantóvá vált. Egy terraformálás előtti terepfelderítésről szólt (egy olyan boly-

gón, amelyet a tulajdonságai egyébként teljesen alkalmatlanná tették a terraformálásra, de ez a része nem érdekelt), amelyből aztán az ellenséges helyi állatvilággal és mutáns fosztogatókkal vívott harc lett a túlélésért. Csakhogy az emberek túlságosan is sügérek voltak ahhoz, hogy érdekes legyen a dolog, ráadásul folyamatosan hullottak, akár a legyek. Látszott, hogy valami elkésztő vége lesz, és én nem voltam most olyan hangulatban. Főleg azért bosszantott az egész, mert láttam, hogy egy hősies BiztEgység, és esetleg néhány érdekes, földönkívüli eredetű maradvány hozzáadásával egészen nagyszerű kalandtörténet lehetett volna belőle.

Azt teljességgel ki lehetett zárni, hogy a biztosítást nyújtó vállalat megfelelő biztonsági eszközök nélkül szavatolt volna egy terepfelmérést. Ez egyáltalán nem volt valóságos. A hősies BiztEgységek sem voltak valóságűek, de ahogy azt már KÖX-nek is kifejtettem, a valóságtól való elrugaszkodottságnak van jó, és van rossz fajtája.

Akkor hagytam abba a nézését, amikor a mutánsok elragadták a csapat biológusát, hogy megegyék. De most komolyan, engem pont az efféle helyzetek megakadályozására terveztek.

Csak tovább rontott a hangulatomon, amikor belegondoltam a szállító utasainak várható sorsába. Nem akartam tehetetlen embereket látni. Inkább okosakat szerettem volna figyelni, akik megmentik egymást.

Átnéztem a rendelkezésemre álló adatok jegyzékeit, aztán új letöltéseket indítottam, lekérdeztem a szállítókat, a menetrendeket, hogy miképpen juthatok el Miluba.

Semmi nem akadt, sem ebben a ciklusban, sem a következőben. Még akkor sem, amikor a mostanitól számított harminc ciklusra terveztettem ki a keresést. Hát, ez nyilvánvalóan gondot okoz.

Az utasok közötti civakodás fordulói között sokat csiszoltam a tervemen, és most utáltam volna lemondani róla – nagyon szerettem volna ártani valahogy a SzürKrisznek, és ha már robbanólövedékekkel nem lehet, akkor ez a második legjobb módja. Lehetséges, hogy nem frissítették a menetrendeket: az emberek rohadtul megbízhatatlanok, ha rendszeres adatkezelésről van szó. Mialatt lassítottunk a dokkoláshoz, átnéztem az állomás nyilvános úticél-felsorolását, és bizony-bizony, ott volt a Milu is. Szokás szerint független cég üzemeltette az átszálló-állomást, ezért aztán még azután is élő úti célként tüntették föl, hogy már senki nem törődött a létesítménnyel. Folyamatosan változott az állomáson tartózkodók létszáma, és legfeljebb száz főről lehetett szó.

A folyamatos változás jó hírnek számított, mert azt jelentette, hogy kevés az állandó lakó, inkább mindenki jön-megy. Az viszont baj, hogy kevesebb mint százan voltak. Még ha sikerül is mindenféle jogalap nélkül eljutnom oda, ügyelnem kell rá, hogy ne lásson meg senki.

KÖX megváltoztatta a konfigurációmát, ezért a letapogatásokon nem jelentem meg BiztEgységként, és írtam magamnak pár kódot, hogy biztosan emberibb módon viselkedjek, vagy legalább úgy, akár egy módosított ember. (Jobbára arról szólt,

hogy véletlenszerűséget vittem a mozdulataimba és a légzésembe.) Viszont a többi BiztEgységet kerülnöm kellett, és az volt a legjobb, ha nem megyek olyan emberek (mint például a telepítési központok személyzetének tagjai) közelébe, akik láttak már BiztEgységet páncél nélkül. A SzürKrisz igénybe vett szerződéssel BiztEgységeket a Céges Peremen, és talán a Milu állomáson is használták őket. A cég elméletileg bezáratta minden irodáját az átszállóállomáson, amikor felhagytak a létesítmény üzemeltetésével, viszont a még ott tartózkodó emberek láthattak már BiztEgységet. Vállaltam ezt a kockázatot, vagyis még úgy is tartottam magam az ötletemhez, hogy tudtam, ebből akár olyan is kisülhet, mintha önmagam lőném térden.

Hagyhattam volna a fenébe az egészet. Akadtak szállítók, amelyek a céges területtől messzire eső úti célok irányába indultak, olyan helyekre, amelyekről egyáltalán nem tudtam semmit. De elegendő volt abból, hogy embernek adjam ki magam. Szükségem volt egy kis pihenésre.

Megnéztem a magánkézben lévő hajók menetrendjét, és nem találtam egy olyat sem, amelyik a Milura tartott. Viszont számos más jármű vesztegelt ott, amelyik tervezetten a következő egy-két ciklusban indul majd, és jelenleg még nem volt megadott úti célja. Az egyik egy kis méretű droidvezérelt teherhajó, pont akkora, hogy százegynéhány ciklusra elegendő ellátmányt szállítson száz-százötven ember részére. A tudástárban utána néztem az előéletének, és láttam, hogy rendszeresen

indul innen, és ide tér vissza. Talán a Milu állomás ellátmányát szállító magánvállalkozó, aki nem szerepel a menetrendben, mert nem akarják, hogy valami kósza ember megpróbáljon eljutni oda, még mielőtt rendeznék a terraformáló létesítményes gubancot.

Tizennyolc ciklussal ezelőtt kellett volna indulnia, de hasztást kért: hat darab különböző méretű és származási helyű szállító érkezett az én járművemmel egy időben a VanRattonra. Lehet, hogy meghatározott fuvarigényt kellett teljesítenie, és az ellátmányos hajók egyikét várta. Vagy esetleg csak javításra várt.

Többet fogok megtudni, ha személyesen járok utána.